

Valóban a Szent Lélek munkája az

ÖKUMENÉ ?

Őszinte, testvéri szeretettel ajánlom minden keresztyén testvérem figyelmébe ezt a pár gondolatot. Kérek mindenkit, hogy vegye fontolóra, s helyezze nagyon komolyan az Ige mérlegére az általam leírtakat, „**Mindent megvizsgáljatok, ami jó, azt megtartsátok!**”(1 Thess 5:21). Nem állt szándékomban a teljesség igényével fellépő teológiai értekezést írni; legyen ez egy figyelmeztetés, egy valós veszélyre való felhívás, vagy egyszerűen csak egy testvéri intés mindazok számára, akik őszintén keresik Isten akaratát, mert „helye van a Krisztusban az intésnek” .

Az „ökumené” szó jelentése, előfordulási helyei a Bibliában

Megvizsgálva a Szentírást, joggal tehetjük föl a kérdést: vajon milyen igei alapja van az ökumenikus mozgalomnak. A hétköznapi ember számára e szó talán egy nagy vallási egységet, világméretű összefogást jelent. A bibliai értelmezés azonban ezzel szöges ellentétben áll.

„**oikoumene**” (oikoume/nh), görög szó, jelentése : „ az egész lakott föld”. Vizsgáljunk meg egy-két igehelyet, ahol az eredeti szövegben ez a szó előfordul.

„Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik az egész világon (ökumenén)... és akkor jő el a vég” (Mt 24:14) - az evangéliumnak tehát hirdettetnie kell az ökumenén és nem pedig a keresztyén egyháznak kell szövetkeznie az ökumené neve alatt a világ vallásaival.

„,hogy mind az egész föld (ökumené) összeirattassék...” (Lk 2:1) - ebből se vonhatunk le messzemenő következtetéseket az ökumenikus mozgalommal kapcsolatban.

„Mikor az emberek elhálnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e földkerekségre (ökumenére) következnek...” (Lk 21:26)

„... hogy az egész földkerekségen (ökumenén) nagy éhség lesz...” (Apcsel 11:28)

„a megpróbáltatás idején, mely az egész világra (ökumenére) eljő” (Jel 3:10)

„mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét (ökumenét)” (Apcsel 17:31)

A Szentírás szerint az „ökumené” bálványimádó (pl.: Apcsel 19:27).

Az Apcsel 24:5 - ben Pál apostolt az ökumené megzavarásával vádolják.

A Róma 10:18-ban is a pogány világot jelenti az ökumené.

„Ám nem angyaloknak vetette alá a jövő világot (ökumenét), amelyről szólunk.” (Zsidó 2:5) - ez az egyedüli pozitív tartalmú igeszakasz, amelynek szintén nincs túl sok köze a mai ún. ökumenikus mozgalomhoz.

Végül két igen sokat sejtető igevers:

„Mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek a földnek és az egész világnak (ökumené) királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat...” (Jel 16:14)

„...Sátánnak, ki mind az egész földkerekséget (ökumenét) elhitei.” (Jel 12:9)

De vizsgáljuk csak meg a mozgalom két legfőbb alapigéjét, melyre az ökumené támogatói, hívei hivatkozni szoktak, melyek közül az első így hangzik: „Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak, és a Szentléleknek nevében.” (Máté 28:19). Sajnos, eddig még nem sikerült ebből kihámozni semmilyen, a mai értelemben vett egységesítésre szóló, s az egyéb vallások felé történő közeledésre vonatkozó parancsot. Sőt, nézzük csak meg, hogy is folytatódik tovább: „**Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek:** és ímé én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (20. vers). Mit jelent tehát a tanítványság? A keresztyén egyháznak az egy igaz Isten akaratát, a Jézus Krisztus evangéliumát kell hirdetnie az egész lakott földnek, nem pedig (ha az előbbi nem megy), Isten Igéjét félre téve szövetségre lépni vele. Így valósul meg az igazi egység az egyház tagjai ill. az Egyház és Isten között.

A második alapigét Krisztus főpapi imájában olvashatjuk: „Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17:21). Itt mindjárt felvetődik egy kérdés: Vajon valóban egy fizikai, látható egységért szól Krisztusnak ez a könyörgése? Mert ha igen, akkor hogyan lehetséges az, hogy az Atya még a mai napig sem hallgatta meg az Ő egyszülött fiának könyörgését? Figyelmesen olvasva ezt a verset a következőket állapíthatjuk meg.

Először is, Jézus nem azért könyörög, hogy „együtt” legyenek, hanem hogy „egyek” legyenek, méghozzá azt mondja az Ige: „mibennünk”, azaz a Szentháromság Istenben. Akik tehát az „Istenben vannak” (vagyis Isten akaratára szerint élnek az életüket és a Szent Lélek keresztsége által a Krisztus élő testébe bevételükkel), azok mind egymással, mind Istennel egységben vannak, akárhol éljenek is a világon elszórva és ezek az emberek keresik is egymással a látható testvéri közösséget. Az evangéliumokban egyébként, egy rendkívül szoros egység figyelhető meg az Atya és a Fiú között, melyet az Úr követendő példaként állít az Őt követők elé. Hogyan nyilvánul ez meg? „Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi. (Jn 5:19). Amit tehát az Atya a Fiúnak mutatott, azt a Fiú megcselekedte. Egy volt a céljuk, egy volt az akaratuk, ilyen tökéletes együttműködés, ilyen egység volt (és van mind máig) az Atya és a Fiú között és ilyen fajta egységért könyörög Krisztus az övével kapcsolatban is. Fontosnak érzem megjegyezni, hogy az Atya az Ő Fiának minden könyörgését meghallgatta. Így a valódi egységért szóló könyörgését is. Mikor is került meghallgatásra Krisztusnak ez az imádsága? Bizony nagyon rövid időn belül, méghozzá Pünkösdkor, vagyis a Szent Lélek kitöltésekor (A keresztyén egyház megszületésekor). Ez az egység (vagyis az Egyház, azaz Krisztus teste) ma is

fennáll ma is él, maga az Úr gondoskodik annak összetartásáról, megmaradásáról és a benne élők üdvösségéről.)

A kérdés tehát a következő: összhangban van-e az ökumenikus mozgalom Isten, a Szentírásban kijelentett akaratával, vagy sem?

Az eddigiek alapján tehát megállapíthatjuk, hogy mai értelemben vett, ún. ökumenikus egységtörekvésre szóló parancsunk nincs az Atyától. Az ökumené (mely lakott Földet jelent) a Szentírás tanúságtétele szerint ítélet alatt áll. **Pálék az 'ökumenét' evangelizálták, nem pedig a neve alatt szövetkeztek a világ vallásaival!** Vajon miért ezt a vitatott szót választották a mozgalom nevéül....?

A továbbiakban szeretnék olyan tényeket és eseményeket felsorolni, melyek megerősítik az eddig leírtakat, és remélhetőleg egy világos képet festenek az ökumené valódi arcáról. Nézzük meg tehát, milyen lélek, milyen szellemiség áll az ökumené hátterében, honnan indult és hova tart ez a sokak által oly sokat és sok helyen emlegetett ökumenikus mozgalom?

Az ökumenizmus rövid története

1921 - Nemzetközi Missziói Tanács megalakulása.

1925 - „Life & Work” mozgalom világkonferenciája. A mozgalom célja: hogyan segítsenek keresztyén emberek a rászorulókon.

1927 - „Faith & Order” nevű szervezet világkonferenciája. Ők már a hit és egyházszervezet terén szerettek volna valamiféle egységet létrehozni minden keresztyén egyházban.

1948 - A fenti mozgalmak Egyházak Világtanácsa (röviden: EVT) néven egyesültek, mely intézmény jelenlegi székhelye Genfben van. Az EVT célja: a szétszabdalt keresztyén egység helyreállítása! - (Itt mindjárt fölvetődik egy kérdés: Vajon, valóban szétszabdalt-e a keresztyének egysége? A hívő ember válasza: nem, mert az Igéből tudjuk hogy létezik egy belső egység (Ef 4:3) a Biblia tanulmányozása és a Szent Lélek egyénekben elvégzett munkája által. Ezt az ÚR „odafönről” szervezi. Azt is tudjuk, hogy a látható egység majd Krisztus eljövetelekor fog megvalósulni: I. Thess. 4:16,17.

Az ökumenizmus „atyja”, egy bizonyos Nathan Söderblom, upsalai evangélikus érsek a következőképpen vélekedik a keresztyénségről:

„A keresztyén hit igen sok forrásból összegyűjtött vallásalapítás. Izraelből és keletről, Görögországból és Alexandriából, Rómából és a germánoktól nyerte maradandó értékét, vagy a múlandó anyagát. A keresztyén hit még nem befejezett valami. Még nem zárhatjuk be az ajtókat, előttünk van a feladat, hogy egyesítsük a messihi kelet és India lelkét azzal, ami bennünk van.” (Evangélikus Theológia, 1947. II.sz.) - Nem csoda, hogy ott tart ma az ökumenikus mozgalom, ahol tart, ha a szellemisége már a kezdetekben is ily távol állt a Bibliáétól.

A mozgalom tovább fejlődik, célját megváltoztatja. Eredeti célja a keresztyének egységesítése volt, tehát egység mindazokkal, akik Jézus Krisztust Istennek és megváltónak vallják. Az új cél pedig a világ egyesítése lett, ami már a szabadkőművesség jellemvonásait hordozza magán, mert világtestvériséget hirdet.

Világegységre, szerintük azért van szükség, hogy az emberiség nagy problémáira, mint pl.: szegénység, munkanélküliség, környezetszennyezés, ideológiai és vallási ellentétek, stb. közösen megoldást találjanak.

Ilyen kérdésekkel foglalkoztak későbbi ökumenikus konferenciákon (1989, Bâsel; 1990, Seoul).

1955 - Az ENSZ - ért és a világbékéért tartandó imaalkalmakat propagáltak San Franciskóban, ahol protestánsok, ortodoxok, hinduk, zsidók, buddhisták, muzulmánok és a bahai vallás képviselői forrtak egyé imádságban, meditációban.

A mozgalom fő módszere: a „**dialógus**”. Egy új formulát vezettek be, melynek lényege a következő: Nem szabad Jézusról úgy beszélni, mint egyetlen megváltóról, és a keresztyénségről sem, mint egyetlen igaz vallásról, mert ezzel mi az igazság birtokosaivá tesszük magunkat, ezt pedig senki sem mondhatja el magáról, hanem minden vallás iránt legyünk toleránsak, akik velünk együtt egy úton vannak egy magasabb és nagyobb igazság megértése felé. (EVT III. nagygyűlés, Új Delhi, 1961.)

Az EVT más ideológiákkal is kereste és keresi a kapcsolatot, így a náciizmussal és a kommunizmussal is. Eleinte ugyan még határozottan szembe helyezkedett ezen ideológiákkal, ám kezdeti álláspontját feladta. Miután Martin Niemöller, EVT-s német teológust Moszkvában tett, többszöri látogatása után Lenin-díjjal tüntették ki, az EVT sokkal megértőbbben kezelte a kommunista ideológiát. Ez azt eredményezte, hogy az 1974 - ben Nyugat-Berlinben tartott nagygyűlésén állításait már nem a Bibliából, hanem Marx és Lenin műveiből támasztotta alá.

Különböző irányzatok születtek ekkortájt, mint pl.: feminista teológia , forradalmi teológia, fekete teológia, „Isten halott” teológia.

1975 - Cartigny-i konzultáció: „Az emberiség felszabadítása az elementáris rabszolgaságból és az egységes világot célzó törekvések csak akkor valósulhatnak meg, ha minden hitágazat, kultúra és ideológia összefog.” (idézi: E. Vermaat, Ideologien 52.old.)

1983 - Az EVT Vancouver-i nagygyűlésén a következő meghökkentő esemény zajlott le: kanadai indián varázslók egy totemoszlopot hoztak a gyűlésre, kettéfűrészelték és egy keresztet csináltak belőle, melyet az EVT akkori főtitkárának, Philipp Potter protestáns lelkésznek ajándékoztak. Majd a keresztet az indiánok a jelenlevőkkel együtt megáldották. Ez a kereszt az EVT genfi székházánál lett felállítva.

A Római Katolikus Egyház mindmáig csak mint külső megfigyelő vesz részt az EVT nagygyűlésein. Ez azonban nem jelenti azt, hogy semmiféle közeledés nem történt e két intézmény között. A II. Vatikáni Zsinat (1962-1965) óta ugyanis, egyre szorosabb a kapcsolat az EVT és a Vatikán között. Az első közös munkabizottság 1968-ban jött létre. Egy „Közös Nyilatkozat” aláírására került sor 1984-ben, annak alkalmából, hogy II. János Pál látogatást tett az EVT genfi székházában. Részlet a nyilatkozatból:

„Megújítjuk elkötelezettségünket az összes keresztyének egységéért való munkálkodásra, a látható egység víziója iránt.”

1986 - A pápa ökumenikus imanapot hirdetett Assisiben, ahol egy imaközösségben voltak mohamedánok, katolikusok, protestánsok, buddhisták, sintoisták, sámánok, afrikai varázslók.

1987 - Kyotóban egy újabb szinkretista vonásokat öltő nemzetközi rendezvényre került sor, egy 92 éves buddhista szerzetes szervezésében. Ezen már a világ összes vallásának képviselői részt vettek.

1991 - Canberra, VII. nagygyűlés. A rendezvény résztvevői a következő megbotránkoztató esetnek lehettek szemtanúi. Egy koreai protestáns teológusnő ősi halottidéző táncot mutatott be, melynek végén extázisba esett. A jelenlevők füstön mentek át, mely a koreai ősi vallás föld-istenének tiszteletére lett meggyújtva. (Bővebben: Readers Digest 1993. febr. ill. Idea Spektrum. 5 / 93)

1997 - A pápa újabb ökumenikus konferenciát szervezett Graz-ban, június 23-29 között. A katolikus egyházfő szerint „stratégiailag” is jó hely Ausztria, mert a kelet és nyugat határvonalán fekszik.

Ezek után nézzük meg, hogyan vélekedik minderről Isten Igéje. Mint keresztyén ember, vallom, hogy a Szentírás számomra az egyedüli igaz mérce. „a Szentírás hitünk és életünk zsinórmértéke”, ahogy azt a ref. konfirmációi Kátéból is megtanulhattuk. Pál apostol a II. Timóteus 3:16-ban azt írja: „**A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre**, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”, illetve a II. Pét 2:20,21 szerint:” ... az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indíttatva szólottak az Istennek szent emberei.” A kérdés, tehát az, hogy hisszük-e ezt teljes valónkkal, vagy sem. Nyitottak vagyunk-e Isten figyelmeztető, igazságosan feddő szavára épp úgy, mint az Ő szeretetére?

Az ökumenikus mozgalom az Ige mérlegén

Miért nem léphetünk egységre a nem keresztyén vallásokkal?

Mielőtt a mozgalom kritikájába belekezdnék, szeretném kihangsúlyozni az EVT és a pápa által egyre jobban sürgetett világegység irányába mutató fejlemények egyik igen szomorú következményét. A fent említett *dialogus* bevezetése folytán ugyanis, az egyedül igaz Jézus Krisztushoz való megtérést, az evangéliumot hirdető, és a keleti országokban is keresztyén gyülekezetek alapítását célzó missziói munka egyre inkább a háttérbe szorul, sőt (tudomásom szerint) azt az EVT keretein belül már le is állították!

Az ökumenikus mozgalom támogatóival (kat. papok, ref. ill. ev. lelkészek) folytatott beszélgetéseim során a következő **kétféle**, de mégis egyazon elgondolást kifejező ún. „**szemléletes magyarázatot**” hallhattam, melyek a következők:

1. A világ vallásait úgy kell elképzelni, mint naprendszerünk bolygóit, mely naprendszer középpontjában Jézus Krisztus (mint Nap) áll, aki minden bolygót megvilágít. A mi feladatunk, pedig az, hogy észrevegyük végre, hogy a különböző bolygók ugyanattól a Naptól kapják fényüket.

2. A világ vallásait úgy kell tekintenünk, mint egy magas, meredek hegyen felfelé igyekvő különböző embercsoportokat, akik ugyanarra a hegyre kapaszkodnak fel, csak éppen más-más oldalról közelítik meg a csúcsot.

Az **EVT a következő szemléletet vallja**: A történelem folyamatban van. E folyamatban a vallások nem úgy jelennek meg, mint különálló tanrendszerek, hanem, mint élő testek. Ezek az élő testek, az egész világon résztvesznek „Isten missziójának” folyamatában (vö. a teozófia valláselméletével). Elvárható, hogy a különböző helyeken élő vallások az egész emberiségre nézve üdvös célok érdekében összefogjanak és egyesítsék erőiket. (P. Beyerhaus: Reich Gottes oder Weltgemeinschaft, 1975.)

Nézzük meg ezek után, hogyan vélekedik a Szentírás a keresztyénségtől eltérő vallásokról!

Isten tud az egyéb vallásokról, melyekről Igéjében világosan kimondja, hogy az **bálványimádás**.

„Mert a nemzetek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott.” (Zsolt 96:5)

„...Én vagyok az első és az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten. És ki hirdetett hozzám hasonlót? Jelentse meg és hozza azt elém ... Hát van-e rajtam kívül Isten? Nincs kőszál, nem tudok! A bálványok csinálói mind hiábavalók, és kedvenceik mit sem használnak, és tanúik nem látnak és nem tudnak, hogy megszégyenüljenek. Ki alkotott istent,... amely semmit sem használ?... Maradékából istent készít, bálványát; leborulva imádja azt és könyörög hozzá, és így szól: Szabadíts meg, mert te vagy istenem! Nem tudnak és nem értenek (a bálványimádók) mert bekenvék szemeik és nem látnak, és szívük nem eszmél.” (Ésa 44:6,8-10,17,18) Bárhol nyitjuk fel a Bibliát, Isten mindenhol óvja, és határozottan eltiltja népét a más népek bálványaitól, azok hamis cselekedeteitől és a velük kötött bármiféle szövetségtől:

„Mikor te bemegy arra a földre, amelyet az Úr, a te Istened ad néked: ne tanulj cselekedni azoknak a népeknek utálatosságai szerint. Ne találtassék teközötted, aki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló; se bűbajos, se ördöngösöktől tudakozó, se titok-fejtő, se halottidéző; mert mind utálja az Úr, aki ezeket míveli, és az ilyen utálatosságokért úzi ki őket az Úr, a te Istened teelőd. Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel. Mert ezek a nemzetek, akiket te elűzesz, igézőkre és jövendőmondókra hallgatnak; de tenéked nem engedett ilyet az Úr, a te Istened.” (V. Móz 18:9-14).

„Azért hát féljétek az Urat, és szolgáljatok Neki tökéletességgel és hűséggel; és hányjátok el az isteneket, akiknek szolgáltatok a ti atyáitok túl a folyóvizen és Egyiptomban, szolgáljatok az Úrnak.” (Józs 24:2,14) **Isten tehát kihívja népét a bálványimádók közösségéből.**

A bálványimádás miatt törli el Isten az északi országrészt, Júdát 70 éves fogságra ítéli! Természetesen, mint tudjuk, bálvány nem csak az lehet, ami kézzel fogható (pl. egy szobor), hanem bármi és bárki, akit Isten helyett, vagy mellett imád az ember (egy ideológia vagy egy tanítás is kerülhet Isten helyébe).

Miért veszélyes a bálványimádókkal való bármilyen lelki közösség? A Biblia válasza erre a kérdésre a következő: azért mert a **különböző vallások által tisztelt, vagy imádott bálványok mögött** - bármily félelmetesen is hangzik - **démonok állnak**, vagyis maga a Sátán („aki az egész földkerekséget elhitei”). Tehát nem veszélytelen dolog az ilyen emberekkel lelki közösséget vállalni, hacsak nem Isten hív el személyesen a közöttük történő missziói szolgálatra. Ők ugyanis démoni lelkeket hívogatnak és tisztelnek. A Biblia szavait idézem:

„És ne áldozzák többé véres áldozataikat az ördögöknek, akikkel ők paráználkodnak. Örökkévaló rendtartás legyen ez nekik nemzedékről nemzedékre.” (III. Móz 17:7)

„Idegen istenekkel ingerelték, utálatosságokkal bosszantották (az Istent). Ördögöknek áldoztak, nem Istennek; isteneknek, akiket nem ismertek; újaknak, akik csak most támadtak, akiket nem rettegtek a ti atyáitok.” (V. Móz 32:16,17)

„És feláldozák fiaikat és leányaikat az ördögöknek.” (Zsolt 106:37) Az Új szövetségben Pál apostol is megerősíti ezt:

„Mit mondok tehát? Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat valami? Sőt, hogy amit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák, és nem Istennek; **nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben**. Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát, nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei. Vagy haragra ingereljük az Urat? Avagy erősebbek vagyunk-e Nálánál?” (I. Kor 10:19-22) Máshol ezt olvassuk:

„Ne legyetek hitetlenekkel **felemás igában**; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? Vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezése Krisztusnak Beliállal?... Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal?... Annakokáért menjetek ki közülük és szakadjatok el, azt mondja az Úr,... és én magamhoz fogadlak titeket.” (II. Kor 6:14-17). Ismét máshol a következőt olvashatjuk:

„És ne legyen közösségték a sötétség gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat!” (Ef 5:11).

A Sátán is imádást, hódolatot, tiszteletet igényel magának. Jól tudjuk ezt a kísértés történetéből:

„És monda Néki az ördög: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét... Azért ha Te engem imádsz, mindez a Tied lesz.” (Lk 4:7)

De Isten világosan meghatározta, hogyan kell az Urat helyesen imádni és tisztelni:

„Az Isten lélek: és akik Őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Ján 4:24) A János 17:17-ben ezt olvassuk:

„Szenteld meg őket a te igazságoddal: a Te Igéd igazság”. A helyes Istentisztelet alapja tehát Isten Igéjének: a Szentírásnak ismerete, annak elfogadása, komolyan vétele és az ahhoz való ragaszkodás és hűség, nem csak gyülekezeti alkalmainkon, hanem életünk minden területén! Az ettől eltérő Isten tisztelet hiábavalóság, azt az Atya nem tudja értékelni:

„Ha meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ elemi tanításaitól, miért terheltetitek magatokat, mintha e világban (e világ gondolkodása szerint) élők volnátok, efféle rendelésekkel... Amelyek bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatosságban... de nincs bennük semmi becsülni való...” (Kol 2:20,23). Ismét máshol ezt olvashatjuk:

„Pedig hiába tisztelnék engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.” (Mt 15:9). A nem keresztyén vallások „isten tisztelete” tehát, a legjobb esetben is egy hamis és hibás isten tisztelet, illetve gonosz lelkek, álruhába öltöztetett imádata, melyben keresztyén embernek része nem lehet, sem ezen vallások híveivel való lelki közösségben, mert az Úr így parancsolta.

Valószínűleg sokak számára eddig sem voltak kérdések a fent leírt dolgok és sokan tisztán látnak ebben a kérdésben, de ami engem mégis arra indított, hogy az idegen vallások, filozófiák kérdését is egy kicsit részletesebben tárgyaljam, az, többek között Farkas József és Németh Pál keleti vallások eszméit sugalló Ref. Lap - ban megjelent cikkei, ill. ugyanezen lap 1995. május 5. sz -ban megjelent hirdetés volt (7.old.). Melyben a „GeSheR-HÍD” nevű szövetség egy ún. vallásközi ifjúsági táborba hívja az újság olvasóit, Debrecenbe(!). Az 1995 júli. 29. és aug. 5. között megrendezett alkalmon egy imaközösségben voltak róm. katolikusok, reformátusok, evangélikusok, keleti ortodoxok, zsidók és moszlimok! Ez immáron, nem is az első, hanem a 4.(!) ilyen összejövétel volt, melyet ez a szövetség szervezett meg. Ezen kívül 1997-ben magyarul is megjelent a (1993-ban, Chicago-ban aláírt) Világvallások Parlamentjének Nyilatkozata, *Világetosz* címmel. Melyben az új egységes világregend, világvallás és -erkölcs kialakításának megdöbbentő részleteit fogalmazták meg a különböző világvallások képviselői (Bahai, Brahma Kumaris, Buddhizmus, Kereszténység, Belsőült vallások, Hinduizmus, Jainizmus, Zsidóság, Iszlám, Új pogányok, Szikek, Taoisták, Teozófusok, Zoroasterek, vallásközi szervezetek, stb.), kötelezve és felszólítva minden embert annak elfogadására. A nyilatkozatot ökumenikus kiadói együttműködés címén az Egyházfórum Alapítvány és a **Református Zsinat Tanulmányi Osztálya** jelentette meg.

Ám, ami sok hívő számára egy jóval kényesebb és lényegesen nehezebben érthető kérdéskör, hogy miért nem léphetünk egységre a Katolikus Egyházzal sem.

A továbbiakban szeretném ezt a kérdést amennyire tőlem telik, objektíven, részleghajlás nélkül, tiszteletben tartva katolikus ismerőseink, barátaink érzéseit, szintén a Szentírás mérlegére helyezni, melyről hiszem, hogy ezen a téren is hiteles képet tud nyújtani a keresztyén ember számára (legyen az a ker. ember akár a ref., ev. vagy a kat. egyház tagja).

Miért nem léphetünk egységre a Katolikus Egyházzal?

Természetesen, értekezésem rövidege nem engedi meg, hogy egy mindent magába foglaló bibliai kritikát írjak a Kat. Egyházzal és annak tanításáról, szándékom csupán annyi, hogy a leglényegesebb pontokra hívjam fel testvéreim figyelmét, melyek teljességgel lehetetlenné teszik a Kat. Egyházzal való bármiféle egyesülést és egységet. Szeretném azonban, mindjárt az elején kihangsúlyozni, hogy az alábbiakban leírtak a római egyház tanítására ill. azon katolikus előljárókra, egyházi tisztségviselőkre, gyülekezeti tagokra vonatkoznak, akik, ugyan ismerik a Bibliát s annak tanítását, tudják, hogy mi az Isten akarata, ennek ellenére, mégis az egyházuk által kialakított, számos, erősen igeellenes tanítás alapján tanítanak, vagy hirdetik az Igét. Nézzük meg közelebbről tehát, a Kat. Egyház egy-két alapvető tanítását.

Az első és legalapvetőbb tantétel, melyre tulajdonképpen az összes többi épül, a következő:

„Az egyház hiteles, hivatalos és tekintély jellegű előterjesztése hitszabály. Hittétel.” (Schütz Antal, Dogmatika, A katolikus hitigazságok rendszere. Bp. Szent István Társulat kiadása, 1937. I. 201. old. Ezentúl: SAD.)

„**Az Egyház a Szentírás fölött áll.**” (SAD I. 202.old.)

Mint azt sokan tudják, Róma az ún. szent hagyományokat is odateszi a Biblia mellé és az Írást is annak fényében, a Szentírás fölötti tekintélyével magyarázza. A Kat. Egyházé (Egyházi Tanítóhivatal) az egyetlen hiteles, mindenki számára kötelező érvényű magyarázat. A Kat. Egyház csalatkozhatatlan, (a pápák csalatkozhatatlanságát csak az I. Vatikáni Zsinat végeztével - 1869-ben, IX. Pius - tették dogmává, abban az esetben, ha a pápa ex chatedra nyilatkozik) melynek következményeképpen, az általa hirdetett dogmák tévedhetetlenek, és úgyszintén mindenki számára kötelező érvényűek. Tehát **bármí, amit eddig a Kat.Egyház dogmagént elfogadott, legyen az biblikus vagy bibliával ellentétes, az megváltoztathatatlan.** A pápaság, mint intézmény, ill. a Kat. Egyház tantételeinek megreformálásáról éppen ezért szó sem lehet, ez pusztán egy illúzió. Hála Istennek, egy ideje már a kat. hívők is Bibliához juthatnak s azt személyesen is tanulmányozhatják. Így akadnak is egyre többen, akik az Ige fényében nem csak, hogy megkérdőjeleznek bizonyos dolgokat, hanem néha még magával a pápával sem értenek egyet. Pál apostol szavait idézem:

„De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átkozott.” (Gal 1:8) és

„ igen biztos nálunk a próféta beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre,... Tudván először azt, hogy az Írásban egy próféta szó sem támadt saját magyarázatból.... hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.” (II. Pét 1:19-21), mert ahogy Pál mondja Timóteusnak:

„...tudod a szent írásokat, melyek téged bölccsé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által.” (II. Tim 3:15) ill. a 16. vers:

„A teljes Írás Istentől ihletett...”. Érdemes tehát komolyan időt szentelni a Biblia tanulmányozására!

Lássunk most egy-két, a Szentírás alapján elfogadhatatlan, a Római Egyház által, a fent idézett katolikus tanítás alapján, mégis hirdetett tantételt (dogmát):

1. Szűz Máriával kapcsolatos tanítás:

A Mária kultusz kezdete az V. sz -ra tehető, addig a Kat. Egyház megvolt Mária nélkül is. Azóta azonban a következőket vallja Máriáról:

- Mária szűz a szülés előtt, szüléskor és szülés után
- Mária meg volt kímélve a szülés fájdalmaitól
- Mária is szeplőtlenül fogantatott
- Isten különös kegyelme folytán, egész életében ment volt minden súlyos és bocsánatos bűntől
- ment volt a rendetlen kívánságoktól - gerjedelmektől
- Mária testileg is mennybe ment (1950-ben dogma, XII. Pius)
(bővebben: SAD II. 62-82.old.)

Láthatjuk, hogy egy teljesen kiépített, Bibliai alapokat mellőző, Mária tiszteletéről, ill. imádatról van szó. Isten azonban, a Tíz parancsolatban világosan megparancsolta az Ő népének, hogy senki és semmi mást nem imádkozhat és nem is tisztelhet az egy élő és igaz Istenen kívül (II. Móz 20:4,5). A katolikus tanítók erre azt felelik, hogy ők nem imádják és nem „úgy” tisztelik Máriát. Ám Mária tisztelete a gyakorlatban Mária imádat! Olvassuk csak el a következő fohászt:

„Ima Máriához a kísértések ellen - Ó én uralkodóm, ó én anyám, neked adom át magam teljes egészen. Hogy bizonyítsam odaadásomat, feléd irányítom az én szemeimet, füleimet, szívemet és teljes önmagammat. Amikor a tied vagyok, ó jó anyám, őrizzél és oltalmaznál meg engemet, mint a te tulajdonodat. Ó uralkodóm, ó anyám, emlékezzél meg, hogy én a tied vagyok. Őrizz meg engem és oltalmaz meg, mint olyat, aki hozzád tartozom.”

(Sigfrid von Engeström Bishop Bitters klagomál. Uppsala, 1921.) - ha így imádkozik egy magas rangú lelki vezető, mit várjunk az őszinte lelkiismeretű, ám tájékozatlan hívektől?

2. A „szentek” tisztelete

„A megdicsőült szentek vallási tiszteletre méltók.” (SAD II. 341. old.)

A Kat. Egyházban mind a szentek, mind Mária közbenjáró szerepét töltik be. Egy másik imádság, mely a szentek imádatára utal (ez esetben Szent Istvánról van szó), a helyi Kat. Egyház jóváhagyásával jelent meg Balatonalmádiban, az Új Almádi Újság, 1996. aug\VIII. sz. címlapján: „Idvezlégység boldog szent István király, Te népednek nemes reménysége, Idvezlégység mi megtérésünknek Bizon doktora és apostola. Idvezlégység minden szentségnek És igazságnak fényes tüköre. Te miattad hittünk Krisztus Jézusban, Te miattad üdvözülünk és Krisztusban kérünk: Imádj ez a te népedért, Imádj egyházi szolgálókért is, Hogy egy ellenség se legyen Ragadozó ez te néped közt. Amen” - ezt olvashatta az egész város a Milecentenárium ünnepén!

A Biblia világos válasza erre:

„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is isten és emberek között, az ember Jézus Krisztus.” (I. Tim 2:5), vagy ahogy az Apostolok cselekedetei-ben olvashatjuk:

„És nincsen senkiben másban üdvösség: mert **nem is adatott** emberek között az ég alatt **más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk (hanem egyedül a Krisztusé!)**. ” (Apcsel 4:12)

Ezen kívül, a **szentekhez és Máriához szóló imádság nem egyéb mint holt lelkek hívogatása**, amit a Biblia átokkal tilt:

„Ne találtassék te közötted... se jövendőmondó, se titok-fejtő, **se halottidéző** (az az halottaktól tudakozó)... Mert mind utálja az Úr, aki ezeket míveli,... tenéked nem engedett ilyet az Úr, a te Istened.” (V. Móz 18:10-12,14). Tehát bármilyen megdöbbentő is, a szentek és Mária tisztelete, a hozzájuk szóló könyörgések és imádságok az Isten szemszögéből nem más, mint halottidézés, bálványimádás, melyről fentebb már bővebben írtam. „Hát nem Istenétől tudakozik-é a nép? Az élőkért a holtaktól kell-é tudakozni?” (Ésa 8:19) – feddi Isten igen keményen a népet.

De emellett, **mindez a Szentírás szerint még hiábavaló is**, a következők miatt:

„Hiszen Te vagy Atyánk, hiszen Ábrahám nem tud minket és Izrael nem ismer minket, Te, Uram, vagy a mi Atyánk, megváltónk, ez neved öröktől fogva.” (Ésa 63:16). Itt tehát a próféta, aki Izrael (Jákob) és Ábrahám után több száz évvel élt tudja, hogy egyedül Isten lehet az, aki meghallgatja a könyörgését, hiszen a már meghalt szentek nem ismerik a földön élő emberek gondját, baját, nem látják őket! Éppen ezért nem is tudnak segíteni azokon.

3. Az ereklye-tisztelet

A Kat. Egyház szerint „Megengedett és üdvös dolog a szent ereklyéket tisztelni” (SAD II. 345.old.).

A Szentírás nagyon röviden elintézi ezt a kérdést a Tíz parancsolatban:

„Ne csinálj magadnak faragott képet,... Ne imádd és ne tiszteld azokat...” (II. Móz. 20:4,5). Azonban tudni kell azt, hogy az ún. szent ereklye nem más, mint kihantolt holttestek valamely testrésze, pl: szent István jobbja, mely megtekinthető a pesti bazilikában .

A VII. Niceai zsinat (789) végzése szerint a püspök csak olyan oltárt szentelhet föl, amelyben ereklye van. 888-ban, Mainzban a hordozható oltárookra vonatkozóan is kötelezővé tették az ereklyéket. Egy idő után, azonban kifogytak a szent ereklyékből, így kénytelenek voltak egy újabb (természetesen minden bibliai alapot nélkülöző) rendeletet hozni, mely szerint bármilyen holttest-rész szent lesz és ereklyeként tisztelhető, ha azt egy már elhalt szent testrészéhez érintik! E rövid történeti áttekintés után nézzük meg konkrétan, hogyan vélekedik erről a Szentírás.

„És körültekintett Jósiás, és meglátta a sírokat, amelyek ott a hegyen voltak, és elküldött és elhozatta a csontokat a sírokból, és megégette azt az oltáron, és **megfertőztette azt...**” (II.Kir 23:16).

„És holt emberhez be ne menjen, hogy magát megfertéztesse...” (Ez 44:25)

„...mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépeknek tetszenek, belül pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák.” (Máté 23:27). Azt hiszem ebből világosan kiderül, **mi a véleménye a Szentírásnak a holttestek maradványairól.**

A másik kérdés, melyet ez a tanítás felvet az, hogy vajon valóban **terjed-e a szentség pusztán érintés útján?**

„Ezt mondja a seregeknek Ura: Kérdezd meg csak a papokat a törvény felől, mondván: Ha szentelt húst visz valaki az ő köntösének szárnyában, és illeli annak szárnyával a kenyeret,... vagy bármi más esiséget: vajon szent lesz-e az? És felelének a papok, és mondák: Nem. Aggeus pedig mondá: Ha hulla által fertőzött illeli mindezeket, tisztátalanná lesz-e? És felelének a papok és mondák: Tisztátalanná! ” (Aggeus 2:11-13). Még az egészséget sem lehet továbbadni érintéssel, nem hogy a szentséget. A betegséget és tisztátalanságot ellenben igen! Láthatjuk, hogy a Szentírás milyen egyértelműen leplezi le ezt a máig élő szörnyű hagyományt.

4. A „Péter-i örökség” és a pápa primátusi igényének problémája

A Kat. Egyház hagyománya szerint, mint tudjuk, a pápa Péter örökösének tekinti magát, (bár ezt történetileg, még nem sikerült igazolni) innen van az Egyház „apostoli” jelzője. Az alapige, melyre ezzel kapcsolatban hivatkozni szoktak, a következő:

„Te Péter vagy és én ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat...”(Mt 16:18)

De olvassuk csak el, mit ír a Biblia az Ef 2:20-ban :

„Kik fölépíttettek az apostoloknak (nem csak Péternek) és a prófétáknak alapkővé, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus.”, ill. „Timagatok is, mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá...” (I. Pét 2:5). Látjuk tehát, hogy az igaz keresztyén egyház, melynek tagjai testileg ugyan a világon szétszórva, de a Szentlélek által a Krisztus testében egybeszerkesztve élnek, a következőképpen épül fel: Krisztus a szegletkő, a Fej; az apostolok az egyház alapkövei, melyek egyszer s mindenkorra letétettek, s végül a ma élő keresztyének ennek az egyháznak építőkövei, és így lesz teljes az egység. Az apostolok után élő bármilyen tisztséget betöltő keresztyén ember már „csupán csak” egy élő építőkö lehet, mely az Úr szemében semmiben sem nagyobb, vagy több a többinél!

Ami pedig a pápa primátusi (az az elsőbbségi ill. a gyülekezetek feletti hatalmi) igényét illeti; a Szentírásból egyértelműen kiderül, hogy **Krisztus nem rendelt maga helyett földi helytartót, sem főpásztort!** Ellenben elküldte Szentlelkét, aki „mindenre megtanít majd titeket” (Ján 14:26) és így: „ímé én telvelek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20), tudniillik az Ő Szent Leleke által. Péter egyébként szintén tisztában volt ezzel:

„A köztetek lévő presbitereket kérem én, a **presbiter társ...**”(1 Pét 5:1), egyenrangúnak tekintette tehát magát a gyülekezet presbitereivel, és nem magára, hanem Krisztusra mutatott, mint Főpásztorra, ahogy az a következő Igéből is kiderül:

„És mikor megjelenik a Főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadhatatlan koronáját.” (I Pét 5:4). Vagy figyeljük meg azt a **Péter-i alázatot**, melyet Kornéliusszal szemben tanúsított:

„És lőn, hogy amint Péter beméne, Kornéliusz elébe menván, lábaihoz borulva imádá őt. Péter azonban felemelé őt, mondván: Kelj fel! Én magam is ember vagyok.” (Apcsel 10:25,26).

Azon kívül arra is felszólítja a lelki tanítókat a Szentírás, éppen Péter apostol levele által, hogy :

„Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömezt; nem rút nyereszkezésből, hanem jóindulattal; **Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak.**” (I. Pét 5:2,3) - Valljuk be, mennyire nem így működik ez Rómánál.

5. A „kulcsok” hatalmának értelmezése

Péter valóban megkapta a kulcsokat:

„És néked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz.” (Mt 16:19).

Csakhogy **ugyanazt a hatalmat a többi apostol is megkapta:**

„Bizony, bizony mondom néktek: Amit megkötök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldok a földön, a mennyben is oldva lesz.” (Mt 18:18)

De mit is jelentenek ezek a kulcsok? Valóban teljhatalmúlag használhatja őket „Péter örököse”?

„Ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, **melyet senki be nem zárhat.**” (Jel 3:8). Mi nyithatja meg ezt az ajtót, az emberek szívében? - Nem más, mint a Jézus Krisztusról szóló igaz beszéd:

„tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés (a keresztről való beszéd) ‘bolondsága’ által tartsa meg a hívőket.” (I.Kor 1:21), ill. „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által” (Rm 10:17). Az Istenről szóló egészséges tanítás (melyet a Szentírás *tudomány* - nak nevez) tehát a kulcs, ahogy azt Jézus maga azonosítja be egyik élesen feddő beszédében: „Jaj néktek... mert elvettétek a tudománynak kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és akik be akartak menni (a mennyországba), azokat meggátoltátok.” (Lk 11:52). Ugyanez vonatkozik nemcsak a kat. egyház lelki vezetőire, hanem minden olyan önmagát keresztyénnek valló emberre is, aki az Isten beszédeit szándékosan hamisan tanítja és szólja, félrevezetve ezzel az őszintén kereső embereket.

Végül de nem utolsó sorban, még egyetlen jellemvonását szeretném a Kat. Egyháznak az Ige mérlegére helyezni, mely, azt hiszem, - a látszattal ellentétben - a legnagyobb gyarlósága nem csak a Katolikus Egyháznak, hanem minden olyan keresztyén gyülekezetnek / közösségnek, mely világi hatalmat és pozíciókat fogad el:

6. A földi (világi) hatalom problémája

„A pápaság legnagyobb bűne és sok más bűnnek a forrása a mérhetetlen hatalommal való visszaélés. Különös érzés arra gondolni, hogy Ő, akitől hatalmukat levezetik, hatalom nélkül élt és halt meg.” - írja Peter de Rosa, volt jezsuita pap Krisztus Helytartói c. művében (ld. a borítón).

Mint az sokak számára ismeretes, 1929-ben Mussolini egyezményt kötött a római pápával, melynek eredményeképpen a pápa egy néhány négyzetkilométernyi területet kapott, mely a saját fennhatósága alá került. Vagyis sikerült kiharcolnia, hogy egy teljesen önálló

közigazgatási egység legyen a Vatikán. Azóta tehát, ez a miniatűr **pápai állam egyike a föld országainak**, saját diplomáciai testülete van, kormányfője a pápa.

Vajon mit szólna ehhez Jézus Krisztus, aki földi tartózkodása során többször is visszautasította a Neki felajánlott földi hatalmat? (Ld. pl. a kísértés történetben.(Lk 4:5-8), vagy az ötezer férfi megvendéglése után (Jn 6:14,15)) Jézus határozottan kijelentette: „**Az én országom nem e világból való.**” (Jn 18:36) Ennek ellenére a pápa beiktató szövegében hosszú ideig a következő kijelentés állt: „...te (a pápa) vagy a földkerekség uralkodója...”. Ismét máshol a következőre figyelmezteti az övéit az Úr: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön...” (Mt 6:19) - Róma halmozza azokat!

Nem szükséges említenem mindazt a borzalmat és szörnyűséget, amit a „trón és oltár” szövetsége eredményezett a történelem során. Ám egyik igen keserű és törvényszerű következménye ennek a szövetségnek mindig is az volt, hogy a megerősödött állam-egyház az igaz hitű keresztyéneket kezdte el üldözni!

És még sorolhatnám a fentiekhez hasonló a Szentírásnak ellentmondó tévtanításokat, mint például:

- Krisztus áldozatának megisméltése - a mise, mint vér nélküli áldozat. Holott a Szentírás világosan tanítja, hogy:
„Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett,... egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.”(Zsid 9:28, 10:14)
- a cölibátus (papi nőtlenség),
- nem is beszélve a Római Egyház megigazulásról szóló gyakorlati tanításáról, melyet, fontossága ellenére csak zárójelben említek meg; miszerint az ember a cselekedetei által az ő érdemeire való tekintettel igazul meg és nem csupán kegyelemből, hit által. Holott a teljes Új szövetség az egyedül hit általi üdvösségről tanít:
„Tudván, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által,... ” (Gal 2:16), vagy ahogy az Efézusi levélben áll:
„Mert **kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.**” (Ef 2:8,9); és még sorolhatnám az ide vonatkozó igehelyeket.

Végül, de nem utolsó sorban tájékoztatásul szeretném közölni még az alábbiakat:

A Reformáció, sajnálatos módon óriási válaszfalat emelt a katolikus egyház ill. a protestáns egyházak közé. Az Ellenreformáció a Tridenti zsinattal (1545-1563) válaszolt, ahol, bizonyára sokan tudják, a katolikus egyház szilárdan elhatárolta magát a Reformáció tanításától, de nem akárhogyan, hanem átokkal, „Átkozott legyen az, aki...” - „Anatema sit” (ld. a függelékben). Itt azonban, nem külső dolgokat átkoztak meg, hanem magának az Evangéliumnak a magvát, vagyis azt, ha valaki teljes üdvbizonyosságot hirdet, ha valaki vallja, hogy egyedül Isten könyörülete lehet az, ami megigazít, vagy ha valaki hisz a Krisztusban és megbánja bűneit, az az Isten szemében igaznak vagyis bűn nélkülinek nyilvánítatik, stb. (A Tridenti Zsinat határozatai, végzései és azok részletes cáfolata „Kálvin János Művei”-ben

olvasható, a XVI. Kötetben a 109. oldaltól, Pápa 1912. A Ráday Kollégium könyvtárában is megtalálható.) Ezenkívül megfogalmazták az ún. Tridenti Hitvallást (ld. a függelékben), melyet mind a mai napig minden kardinális, püspök, áldozópap, egy kánonian alapított egyetem vagy fakultás rektora, minden egyetemi hallgató, aki vizsgája után akadémiai fokozatot kap, a klerikális kolostorok minden vezetője köteles a Bibliára tett kézzel letenni. Ez nem más, mint egy, a pápa és a zsinati végzések iránti hűségeskü. Ennek vége felé az esküt tevőnek meg kell fogadnia, hogy elítél, elvet és kárhoztat mindent, ami a Tridenti zsinat határozataival és a katolikus egyház tanításával ellentétben áll. Ezzel a tetteikkel azonban, a zsinati atyák Isten haragját vonták magukra, ahogy azt Ésaías könyvében olvashatjuk: „Jaj azoknak, a kik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik,... Ezért gerjedt fel az Úrnak haragja...”(Ésa 5:20,25) Azóta a katolikus egyház 1870-ben kihirdette a pápai csalatkozhatatlanság dogmáját, méginkább bebiztosítva ezzel magát a megmásíthatatlan tantételek mellett.

De mi a helyzet az ún. Reformzsinattal (II. Vatikáni Zsinat, 1962-1965)? XXIII. János pápa kimondta a jelszót: „Aggiornamento!”, azaz felzárkózás a korral. Egyre nagyobb hangsúly helyeződik a Bibliára! (Ez valóban örvendetes.) Új szelek fújnak, megkezdődött az egyházak közti közeledés! Valóban ilyen nagy lenne a változás? Nem tudom, hányan tudnak arról, hogy „a II Vatikáni Zsinaton résztvevő 2500 zsinati atyának 1962. okt. 11-én ünnepélyesen esküt kellett tennie a Tridenti Zsinat határozataira, valamint a pápai csalatkozhatatlanság dogmájára, és kijelenteni, hogy minden ezzel ellenkező tan átkozott.” (A. Omenzetter; Alarm um die evangelische Gemeinde der Reformation, St. Johannis-Druckerei C.Schweickhardt, 1970. 47,48. o.) - Ezzel tehát: „(az Úr) haragja el nem múlt, és keze még felemelve van.”(Ésa 5:25)

Talán úgy lehetne a legszemléletesebben jellemezni az eddig tárgyaltakat, hogy olyan ez, mintha valaki az élet és a halál irányába mutató útjelző táblákat felcserélné...!

Sajnálattal kell tehát tudomásul vennünk, hogy a Római Kat. Egyh. látványos liturgiája, káprázatos pompája és „apostoli, szent” jelzője ellenére sem felel meg a Szentírásban kijelentett Igazságoknak, sőt tanítását és magatartását illetően, azzal több ponton szöges ellentétben áll. Ebből kifolyólag tehát, **semmiféle egységről ill. szövetségről sem lehet szó a Kat. Egyház és más, keresztyén egyházak (felekezetek) között, nem is beszélve a közösen tartandó, ún. ökumenikus imaalkalmakról.** (Itt is érvényes az Ef 5:11 !) Pál apostol szavait idézem, melyek ugyan erősnek tűnhetnek, de mégis helyén valóak:

„Most azért azt írom nektek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi létére (vagyis annak ellenére, hogy magát keresztyénnek vallja - ez nagyon fontos!)..., bálványimádó,(azaz tudatában van annak, hogy az ő cselekedetei nem Isten szerint valóak és mégis cselekszi azokat!)... Az ilyennel még együtt se egyetek.” (I. Kor 5:11), (ld. még ezzel kapcsolatban a függelékben hitvallási iratunk, a HEIDELBERGI KÁTÉ 80. kérdését, mely szerint a mise kárhoztos bálványimádás!) Az együtt evés abban az időben, Izraelben a teljes lelki egységet, egyetértést, összhangot, fejezte ki az egymással asztalközösséget vállalók között (ld. pl.: I. Kir 13:7-9, 14-26, Jel 3:20). Mai értelemben véve tehát ez a tilalom az ilyen emberekkel történő lelki közösség vállalására vonatkozik (közös Úrvacsora, imádság stb.).

„Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét... Ezeket kerüld.” (II. Tim 3:5). Mert „Istennek kell engedni inkább, hogynem az embereknek!” (Apcsel 5:29). Pál mindezt a keresztyén ember védelmében, a Krisztus teste egységének, épségének minél tisztábban történő

megőrzése és a gyülekezeti közösségekben elengedhetetlenül szükséges igei fegyelem érdekében hangsúlyozza ki. A keresztyén ember hatásköre legfeljebb odáig terjedhet, hogy az embertársa iránt érzett szeretettel, szelíden, kellő alázattal felhívja katolikus ismerőseinek, barátainak figyelmét a fent ismertetett dolgokra, hogy vegyék nagyon komolyan fontolóra azokat, de legfőképpen arra, hogy a Szentírást rendszeresen tanulmányozzák, hogy így az Igén keresztül az Úr személyesen is megszólíthassa őket a fenti tanításokkal kapcsolatban. Figyelve mindig különösen is arra, hogy a szeretet vezéreljen minket, ahogy Pál apostol is írja:

„...**az igazságot követvén szeretetben**...” (Ef 4:15). Illetve: „...Aki szelíden fenyíti az ellenszegülőket; Ha talán adna nékik az Isten megtérést az igazság megismerésére, és fölocsúdnának az ördög töréből” (II. Tim 2:25,26). Ha mi ezt és így tesszük, reménységben lehetünk felőlük, tudván, hogy Isten még a kövekből is támaszthat fiaikat Ábrahámnak! (Mt 3:9)

További tények és fejlemények az ökumenikus mozgalomban

Az EVT hosszú időn át próbálta megnyerni Rómát az ökumenikus mozgalom számára. Ám, ahogy azt már korábban említettem, a Kat. Egyház nem akart hivatalosan csatlakozni a mozgalomhoz.

1968-ban VI. Pál kiadta a Credo c. iratát, melyben újra elkötelezi magát a megváltoztathatatlan tanételek mellett. 1971 is a tartózkodó róm. katolicizmust mutatja. (dr. Bajusz F.: A római egyház, Ráday Koll. Bp.1985. 78-79. old.) Évtizedekig tartó vonakodás után II. János Pál egyszer csak kezébe vette az ökumené ügyét. „Magáévá tette a szándékot. Katolikus azaz ökumenikus. Az ökumenikus nem más, mint katolikus.” (Fundamentum 1987 /2. 59. old.). Óriási lökést jelentett ez a mozgalom kibontakozásának előremozdításában. Egy ideig a pápa személye, a pápai primátus jelentette a legnagyobb akadályt az egység megvalósulásában, mint ahogy az VI. Pál, 1967-ben mondott beszédéből is kiderül, mellyel a Vatikáni Egységtitkársághoz fordult; idézet a beszédből: „Mit mondjunk majd a nehézségről, amelyre elkülönült testvéreink mindig annyira érzékenyek:... A pápák, tudjuk jól, a legsúlyosabb akadály az ökumenizmus útján...” (Acta Apostolicae Sedis LIX.,1967. 497.old. és folyt.).

Ám, mintha hirtelen megtört volna a jég. Egy újabb nézet kezdett el terjedni a protestáns egyházak között, mely szerint a valóságban a primátus nem akadálya, hanem a leggyorsabb és legpraktikusabb útja az egységnek. Eberhard Jüngel, a Tübingeni Egyetem rendszeres teológiai professzorának álláspontja a következő volt: „A protestáns teológusok minden fenntartásuk ellenére sem látják többé a pápaságban az egyházak közti elkülönülés egyetlen okát!...A pápa a keresztyén ökumené intézményes lehetősége!” (G. Denzler (gondozásában), Papstum heute und morgen, Pustet, Regensburg, 1975.85.old.). A lavina megindult...

Az EKD (Ev. Kirche Deutschland) vezetője, Klaus Engelhard 1994. decemberében 30 perces kihallgatáson vett részt a pápánál. Látogatása során átnyújtotta a pápának azt az állásfoglalást, melyet Németország 24 tartományi egyházának zsinata elfogadott. Ez az állásfoglalás **részben megszünteti a reformáció által létrehozott tanbeli különbségeket a róm. katolikusok és protestáns evangélikusok tanai között.** - Lehet így is egyesülni. De mi lesz így a reformáció drága örökségével (Sola Fide, Sola Gratia, Sola Scriptura, Solus Cristus)?

A DPA (Deutsche Presseagentur) jelentette 1995. februárjában a következőket: a Vatikán és a Lutheránus Világszövetség között egy titkos megegyezés jött létre. Ezt a megegyezést csak 1997 - ben lehet nyilvánosságra hozni. A dokumentum, minden valószínűség szerint Luther megigazulás-tanával foglalkozik, ami az egyházszakadás előidézője volt a XVI. században.” Azóta „óriási előrelépés” történt, hiszen 1999. okt. 31-én Augsburgban megtörtént a Biblia egyik központi tanításával kapcsolatos felekezetek közötti kiegyezés, melyet egy Közös nyilatkozat (KNY) aláírásával erősítettek meg a két felekezet képviselői. A nyilatkozatot a Lutheránus Világszövetség és A Keresztyén Egységet Előkészítő Főpapi Tanács Közös Bizottsága fogalmazta meg. A dokumentumot áttanulmányozva és végighallgatva annak ismertetését az Evangélikus Értelmiségi Műhely 1999. nov. 17-i alkalmán a jelen tanulmányban ismertetett tények és összefüggések ismeretében elmondhatom, hogy az nem más, mint egy teológiai „akrobata mutatvány”, az Evangélium elárulása, továbbá egy merész vállalkozás a protestáns és katolikus egyházak közötti évszázados tanításbeli ellentétek összemosására. (A nyilatkozat alapos bibliai kritikáját az Egyesült Államokban a 2.6 millió tagot számláló legrégebben alakult, második legnagyobb luteránus egyház, a hitvalló LCMS (Lutheran Church – Missouri Synod) kérésére két teológiai fakultás is elkészítette: 1. Concordia Theological Seminary Fort Wayne, Indiana, 2. Concordia Seminary Saint Louis, Missouri. A nyilatkozat és annak kritikája az LCMS honlapjáról letölthető, <http://www.lcms.org/president>. Ezért a nyilatkozat bibliai kiértékelésére nem térek ki.) Eleve gyanús az, ha a Szentírás megigazulásról szóló egészen világos, nyilvánvaló tanítását oldalakon keresztül, függelékekkel kiegészítve kell magyarázni, hogy mindenki ugyanazt értse rajta, amit a Közös Nyilatkozat megalkotói. Pedig a Szentírás Igazsága (nem csak 483, de 2000 éve) önmagában is megáll. Egyébként a világ luteránus egyházaiban és az LVSZ tagegyházaiban belül messze nem volt teljes az egyetértés a nyilatkozatban megfogalmazottakkal kapcsolatban. Az LCMS hivatalos jelentése szerint az LVSZ tagegyházaiknak 35%-a nem támogatta a KNY-ot. Ehhez hozzáadva azokat a luteránus egyházakat, melyek nem tagjai az LVSZ-nek és szintén nem fogadták el a KNY-ot végeredményül azt kapjuk, hogy a világ luteránus egyházaiknak több, mint 47%-a nem fogadta el a KNY-ot! (Supporting Documentation for the statement „Toward true reconciliation”, The Office of the President, LCMS, 2000.I.13. A fenti internet címről letölthető.) Egyébként, ha történt is valamiféle megegyezés az egyedül kegyelemből, Jézus Krisztus üdvözítő munkájába vetett hit által történő megigazulás kérdésében, még egy nagyon fontos feltétel tisztázása mindenképpen várat magára, ami nem más, mint a „SOLA SCRIPTURA” alapelve! Róma valójában soha sem fogja föladni a több száz vagy ezer éves úgy nevezett „szent hagyományát”, ill. a fentiekben tárgyalt, nyíltan igeellenes tanításait és gyakorlatait (legfeljebb átfogalmazza azokat), hiszen ahhoz mindennek előtt a tévedhetetlenség, csatlakozhatatlanság dogmáját kellene eltörölnie!

Mint az talán sokak számára ismeretes, XXIII. János pápa személye mély benyomást tett az egész protestáns világra, (bővebben: Peter de Rosa, Krisztus helytartói A pápaság árnyoldalai, PANEM,1988). Karl Barth ref. teológus az egész ref. egyh. nevében kijelentette, hogy a „pápa nem Antikrisztus”. Érdemes megfigyelni azt a változást is, melyet II. János Pál pápa idézett elő a protestáns amerikai közvéleményben a pápaságról alkotott véleményt illetően, mikor (1979-ben) az Egyesült Államokba látogatott. Látogatása során olyan nagy népszerűsége tett szert, hogy az USA azonnal fel akarta venni a diplomáciai kapcsolatot a Vatikánnal. Ám ekkor ez a lépés még nagy ellenkezést váltott ki az amerikai népből, hisz mindez alkotmányellenesnek bizonyult. Az

Alkotmány ugyanis, világosan kimondja, hogy az egyház és állam különállóak, nem egyesíthetők. Továbbá, hogy az Egyesült Államok nem részesíthet előnyben egyetlen vallásfelekezetet sem. Egy pár évvel később, azonban Ronald Reagan, az USA akkori elnöke áthangolta a közvéleményt, s mindezt egy szempillantás alatt keresztül vitte. Ezzel a lépésével tehát, az egyik (protestáns) nagyhatalom: az USA a Vatikán államot, azaz a pápaságot elismerte, mint földi hatalmat.

A protestáns egyházak tehát, világszerte egyértelmű közeledést mutatnak a Kat. Egyházzal. Nem is csoda, hogy ez a tendencia mutatkozik meg napjainkban, ha a protestáns egyházi vezetők zömének is inkább a látható, ám felszínes, minden igei alapot nélkülöző fizikai egység megvalósulása a célja, természetesen a félreértelmezett szeretet és a hamis tolerancia jegyében, (mert igazi megtérés, újjászületés nélkül legfeljebb jóakarató, de semmiképpen sem keresztyén emberek gyülekezete jöhet létre), s nem a tiszta evangélium hirdetése az egyéb vallások, felekezetek felé, mindenféle szövetkezés vagy egység nélkül.

Ami pedig a Római Egyház nem keresztyén vallásokkal kapcsolatos viszonyát illeti, nem árt, ha tudjuk, hogy II. János Pál 1986-ban lépett legközelebb a nem keresztyén vallásokhoz. Nevezetesen Indiában, ahol letérdelt Gandhi sírjánál, Madrasban, ahol a Kali kultusz egyik főpapja egy koszorút nyújtott át neki. Majd Uj-Delhiben egy fiatal hindu nő a pápa homlokára festette a tilak-jegyet, Shiva isten jegyét. E kultusz követőinek szemében a pápa ezzel alávetette magát a tantrista beavatási rítusnak. (P. Beyerhaus - L. v. Padberg, *Eine Welt - Eine Religion*, Verlag Schulte - Gerth 1989.)

Pár évvel ezelőtt, a Dalai Láma hazánkba látogatott, s a Katolikus Egyház meghívására egy ökumenikus imaalkalmon vett részt a Pesti Bazilikában, melyen jelen voltak a protestáns egyházak vezetői, képviselői is. (És senki nem emelte föl a szavát ...)

Az EVT és Róma által propagált vallások közötti dialógus újabb mérföldköve volt az Iszlám egyik vallási vezetőjének párbeszéde a Római Kat. Egyházfővel. 1999. III. 11-én II. János Pál a Vatikánban fogadta a vallási vezetőt. A pápa a vallási és kulturális közeledést, megbékélést célzó 25 perces dialógust komoly lépésnek tekintette a **világbéke** megteremtésének folyamatában. (Híradó, MTV1, 1999. III. 11.)

De hadd említsek még két megdöbbentő esetet. Szintén pár évvel ezelőtt történt, hogy egy buddhista szerzetesekből álló csoport a Szabadság Téri Ref. Templomban (akkor még ebbe a gyülekezetbe jártam, hivatalosan is ide tartoztam) vallási összejövettel rendezett, melynek során a szerzetesek az Úr asztala körül táncoltak, cintányéroztak, majd az alkalom végeztével, „testvéri” gesztus gyanánt egy apró emléktárgyat nyújtottak át az éppen szolgálatban levő lelkipásztornak...

Egy másik, hasonló eseményről is sikerült személyesen, közvetlenül az alkalom tartóktól, illetve Budapest utcáin látható plakátokból tudomást szerezni, mely a Kálvin téri Református templomban zajlott le. 1998 tavaszán egy bizonyos *Mountain Silence* nevű együttes turnézott Magyarországon, melynek tagjai *Sri Chinmoy*, bengáli származású meditációs mester által komponált keleti meditatív zenét játszanak, illetve egyszerűbb meditációs technikákkal ismertetik meg (vezetik be a keleti vallások világába) a közönséget. Legnagyobb megdöbbenésemre, ez az együttes május 22-én, 20 órai kezdettel a budapesti Kálvin Téri Ref. Templomban adott koncertet,

még hozzá közvetlenül, az előző években végzett teológusok, segédlelkészek bő 2 órás lelkészé avatási (kibocsátási) ünnepsége után, (amelyen személyesen is részt vettem)! Mely ünnepség keretén belül a fiatal segédlelkészeknek egy nagyon szigorú hűségesküt kellett letenniük a Szentírásra és Hitvallási iratainkra, mit sem tudva arról, hogy nem sokkal ezután egy idegen vallás képviselői állnak majd meg ugyanazon a helyen, az Úr asztalánál, azon egyházi vezetők engedélyével, akik nem sokkal azelőtt az eskütételt levezényelték! Később, 1999 tavaszán már magát Sri Chinmoyt is meghívták hazánkba, gondolom a nagy népszerűsége való tekintettel. Még érdekesebbé teszi a dolgot, ha tudjuk, hogy ki is ő valójában. Sri Chinmoy nem más, mint az ENSZ-ben rendszeresen folyó meditációs alkalmak vezetője, megszervezője és összefogója. Ez máris sok mindent elárul a világszervezet vallási háttéréről. Szerinte az ENSZ Isten kiválasztott eszköze; választott eszközön pedig azt kell érteni, hogy Isten belső látásainak és külső manifesztációinak zászlaját vivő isteni küldött. (William Jasper, „Global Tyranny...Step By Step”, Globális önkényuralom...Lépésről- lépésre, Western Islands, Appelton, Wisconsin, 1992., 212. o)

Hogy milyen komoly ellenszenvet táplál az ENSZ a keresztyénség iránt, azt hadd támasszam alá egy újságcikk idézetével, melyet a Libenzelli Misszió Külmissziói híradója közöl (1997. februári szám): „Szudánban néhány vezetőt elmeógyógyintézetbe zártak. Vannak olyan közigazgatási hivatalok, ahol a keresztyén életmódot az örület egyik formájának tekintik. Nem ők az egyedüliek, akik így gondolkoznak. Az ENSZ egy **keresztyén szervezetnek megtiltotta, hogy segélyeket szállítson Szudánba**, mert egy katolikus lelkész megpróbált egy doboz úrvacsorai ostyát magával vinni. **A világszervezet továbbá megakadályozza a Bibliák bevitelét az országba**, sört és bort azonban minden további nélkül bejuttat! Időközben az ENSZ-nek ugyanez a szervezete egy **buddhista templomot építtetett** a menekültek számára. Ezzel azt bizonyítja, hogy nem az összes vallást, hanem csak a keresztyénséget ellenzi.” (Kurier 97/2.)

Végül még egy érdekes összefüggés:

„Sokat sejtető tény a New Age kapcsolata az olyan fontos nemzetközi szervezetekkel, mint az ENSZ, az UNESCO, az Egyházak Világtanácsa, a Római Klub, a Bilderberg-csoport, a szabadkőművesség és mindeneke előtt az Illuminátusok” (Cornardo Balducci, Sátánizmus és rockzene, BENCÉS-PIEMME KIADÓ, Pannonhalma, 1992, 164. o. Ill. B. Schlink, La nuova era-New Age, Darmstadt, Pescara, 1990.)

Az eddigiekből tehát, világosan kitűnik, hogy az egyre inkább Róma irányítása alá kerülő ökumenikus mozgalomban résztvevő és az ahhoz csatlakozó keresztyén egyházaknak egy nagyon komoly veszéllyel kell számolniuk. A kat. egyház részéről félreérthetetlen és határozott közeledés, egy fajta lelki nyitottság figyelhető meg a nem keresztyén világvallások felé (melyről számos egyéb tény is bizonyosságot tesz, melyeket most nem sorolok fel. Ha valakit komolyabban érdekelnek ezek, az „Új Áldás” c., már kb. öt éve megszűnt katolikus/ökumenikus folyóirat bármely számában rengeteget találhat belőlük fényképes illusztrációkkal. A folyóirat az Országos Széchényi Könyvtár archívumában megtekinthető.); mely nem jelent mást, mint azt, hogy Róma felvállalta a közvetítő szerepét a keresztyénség és a keleti misztikus vallások között. Az ökumenikus mozgalomhoz való csatlakozás tehát, a nem keresztyén vallások elismerését jelenti, vagyis annak tudomásul vételét, hogy ők is ugyanazt a célt és ugyanazt az Istent szolgálják. Azt

hiszem világossá vált az eddigiekből, hogy mind Róma, mind az EVT (mind pedig az ENSZ) és nagyon sok protestáns vallási vezető számára a világbéke megteremtése, annak bármi áron történő elősegítése lett a cél. Ha körülnézünk a gyülekezeteinkben, láthatjuk, hogy bizony sikeresen folyik a laikus, egyházi ügyekben kevésbé járatos hívők félrevezetése az ökumené és az ökumenikus mozgalom valódi célját illetően. Az olyan szívderítően hangzó jelszavak, mint „béke”, „békesség”, „kibékülés”, „az ellentétek kiengesztelődése” stb., igen nagy népszerűsége találhatnak még az újaszületett, Bibliát olvasó, ám kevésbé tájékozott emberekben is. Azonban egy nagyon komoly figyelmeztetéssel jőzanít ki bennünket az Ige a körülöttünk zajló eseményekkel kapcsolatban: „Mert amikor **ezt mondják**: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájuk, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképpen meg nem menekednek.” (I. Thess 5:3) Vagyis itt nem másról, mint egy **hamis, ideig-óráig tartó, mondvacsinált, álbékességről** van szó melynek egy napon hirtelen rettenetes vége lesz azok számára, akik annak éljenzői, követői és elősegítői voltak.

A Kat. Egyház egyre erélyesebben és egyre türelmetlenebbül sürgeti az ökumené terjedését. Ennek megerősítésére egy újságcikkből idézek, mely talán még a laikusoknak is megüti a fülét: „Gyulai Endre, római kat. megyés püspök nyilatkozata: „Úgy tudom, csaknem minden vegyes vallású egyházközösségünkben megtartják az imanyolcadot. Itt **protokolltól mentes baráti szálak, rendszeres együttlétek, közös problémák, feladatok, kovászai az egységnek**. Természetes, ha szabad durvább kifejezést használni, a katolikus papok egyike másika közt éppúgy akad, mint a reformáció egyházainak lelkészei között **fafejú!** Gondolkozásukat át kell nevelni és a mai kor egyáltalán nem biztos, hogy megengedi, hogy ez az átnevelés hosszú ideig eltartson.” (Új Áldás, ökumenikus folyóirat, I.\ 5. sz. 1994.) - Ez egy fenyegető hang, nem sokáig lehet tehát az ökumenizmusnak minden következmény nélkül ellenállni! Az átnevelés immár megkezdődött...

Hogyan tovább? Mit tegyünk?

Az eddig felsoroltak, azt hiszem, kellően bizonyítják, hogy az ökumenikus mozgalom mostani alakjában, a Szentírás által számtalanszor említett antikrisztusi egységes világbirodalom útegyengetője és kimunkálója lett. Az EVT is a New Age szinkretista ideológiájának bűvkörébe került és az egykori protestáns egyházszerkezet annak szellemiségében munkálkodó egyházi világszervezetté vált. Bibliától teljesen idegen eszméit, bibliai nyelvezetbe öltöztetve adja el. Felhasznál bibliai fogalmakat, de azokat a Bibliától egészen eltérő, sokszor azzal homlokegyenest ellenkező tartalommal tölti meg, s így félrevezet számtalan jóhiszemű és gyanútlan hívőt. Az igazság kérdésében való elbizonytalanodást sulykolja a keresztyén hívő emberekbe is a világ és az egyházak számos prominens képviselője.

Egy nagyon fontos, sőt életbevágóan fontos kérdést kell tehát mérlegelnünk: Átlépjük-e (átlépik-e a keresztyén egyházak) az Ige által felállított korlátokat, azaz elvágjuk-e az életet adó köldökzsinórt, mely az élő Egyházhhoz: Krisztus testéhez köt, feladva ezzel a reformáció örökségét? Vagy vállalva az esetleges megpróbáltatásokat, mások esetleg bántó megjegyzéseit, a Szentírás kijelentett igazságaihoz minden körülmények között ragaszkodunk úgy, hogy attól

minket senki és semmi el nem tántoríthat, (a Krisztus egyháza sohasem válhat a kompromisszumok egyházává). Ez könnyen szakadást idézhet elő a gyülekezetekben! - kiálthat fel valaki. Ennek valóban fenn áll a lehetősége. Ugyanis, sok esetben törvényszerű következménye ez annak, ha valaki az Ige szerint akar élni. „Mert szükség, hogy szakadások is legyenek köztetek, **hogyan a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek.**” (I. Kor 11:19). A reformáció is szakadáshoz vezetett, mégis, mivel Isten szerint való volt, jó gyümölcsöt termett.

Ha tehát figyelmen kívül hagyjuk a fent említett korlátokat az ún. „szeretet és tolerancia” jegyében, elhallgatva Isten igazságosságát és úgy szintén igazságos ítéletét, akkor ki lesz az, aki megállást szab majd az ökumenikus egység területén, **hol lesznek az új korlátok?** Milyen alapon zárjuk majd ki az ökumenikus közösségekből pl.: az idegen lélek befolyása alatt álló karizmatikusokat, a Jehova tanúit, a Mormonokat, a Krisna-tudatúakat stb., vagy akár a Sátán imádókat? Nincs tehát megállás, az új korlátok közé (már ha egyáltalán lesznek) minden és mindenki belefér.

A protestáns egyházak és gyülekezeti tagok „próbaköve” tehát az ökumenikus mozgalomhoz való csatlakozás, vagy az abból való kilépés. Ha a ma élő keresztyén egyházak nem veszik komolyan a mozgalom azon vonásait, melyek egyre félreérthetlenebbül az Antikrisztus eljövételére, ideológiájára utalnak, milyen álláspontot fognak majd képviselni az antikrisztusi világbirodalom megvalósulásakor, hogyan lesznek képesek elhatárolni magukat (egyik pillanatról a másikra) az ő ideológiájától? Most még bárki egy legyintéssel elintézheti ezt a kérdést, hazánkban az ökumenikus mozgalom közel nem tart még ott, ahol a külföldi országokban (pl. Németországban), de, úgy mondd a pápa személye a „garancia” arra, hogy lassan de biztosan mi is felzárkózunk.

Az Úr azonban számtalan helyen figyelmezteti az övéit:

„Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel; mert ezekért jó az Isten haragja a hitetlenség fiaira. Annakokáért ne legyetek részesei ezeknek;” (Ef 5:6,7) Ne az üres beszédeknek, hangzatos szövegeknek higgyünk, hanem egyedül Isten Igéjének!

„Megemlékezzél azért, hogyan vetted és hallottad (az Igét); és tartsd meg és térj meg. Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád.” (Jel 3:3),

„Meddig sántikáltok kétfelé! Ha az Úr az Isten, kövessétek Őt!” (I. Kir 18:21)

„Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen: Akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben,...” (I. Pét 5:8,9)

„A gonosz emberek pedig és az ámitók nevednek a rosszaságban, eltévelyítvén és eltévelyedvén. De te maradj meg azokban, amiket tanultál és amik reád bízottak, tudván Kitől tanultad.” (II. Tim 3:13,14), és arra is figyelmeztet Pál, hogy „...**lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedhetik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat,... De te józan légy mindenekben...**” (II. Tim 4:3,5).

Merjünk tehát az Igéhez ragaszkodni, merjünk képviselni, hogy az ökumenikus mozgalom nem áll meg az Ige mérlegén, és ne féljünk az esetleges megpróbáltatásoktól, mely az ökumenizmussal való szelíd, ám határozott ellenszegüléssel jár. Hirdessük az evangéliumot,

tudván, hogy egyedül ezáltal nyerhetünk meg embereket a Krisztus élő teste számára, mely mindenféle emberi szervezés nélkül is EGY!

A célunk tehát nem lehet más, mint amit Pál apostol állít elénk az Efézusbeliekhez írt levelében, melyet szeretnék én is őszinte testvéri szeretettel mindannyiunk szívére helyezni, mely a következőképpen hangzik:

„Igyekezvén megtartani a **Lélek egységét** a béke kötelében.... Míg eljutunk mindnyájan az **Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére**, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére: Hogy **többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele**, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszágához való csalárdság által; Hanem az **igazságot követvén szeretetben**, mindenestől fogva növekedjünk Abban, aki a fej: a Krisztusban. Akiből az egész test, szép renddel egyberakotván és egybeszerkesztvén az Ő segedelmeinek minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevedését a maga fölépítésére szeretetben.” (Ef 4:13-16) - Vállaljuk-e ezt?

1996 – 2000.

S. Gy. G.
ref. gyülekezeti tag

Függelék

A Tridenti Hitvallás /1564. IV. Pius pápától/

„Én,... hiszem és szilárd hittel vallom teljességében és minden részletében, ami a szent római egyház által használt hitvallásban foglaltatik. Nevezetesen: /a niceai-konstantinápolyi hitvallás/.

Szilárdan elfogadom, és megragadva tartom az apostoli és egyházi hagyományokat és az egyház többi gyakorlatát és rendelkezését /cikkelyét/. Éppenúgy a Szentírást abban az értelemben magyarázom, melyet a szent Anya, az Egyház tartott és tart. Az ő hatalmában van az Ítélet a szent írások igazi értelme és magyarázata tekintetében. Soha nem fogom azokat másképpen értelmezni és magyarázni, csak az atyák egybehangzó felfogása szerint.

Vallom azt is, hogy az Újszövetség igazi és voltaképpeni értelmében hét szentség van, amelyeket Jézus Krisztus, a mi Urunk rendelt, és amelyek szükségesek az ember üdvösségéhez, ha nem is minden egyes emberéhez, nevezetesen: a keresztség, megerősítés /bérmálás/, eucharisztia, gyónás, utolsó kenet, áldozópapszentelés és házasság; hogy ezek közvetítik a kegyelmet, és hogy ezek közül a keresztséget, a megerősítést és a felszentelést nem szabad megismételni, az rettenetes bűn lenne. Továbbá valamennyi fent megnevezett szentség ünnepélyes kiszolgáltatásakor az Egyház által helyesnek tartott szokásokat elfogadom, és én is helyesnek tartom. Teljességgel és minden részletében teljesen elfogadom mindazt, amit a szent egyházi gyűlésen Tridentben az eredendő bűn és a megigazulás tekintetében elhatároztak és kijelentettek.

Vallom továbbá, hogy a misében igazi, valódi és engesztelő áldozatot hoznak Istennek élőkért és holtakért, hogy az eucharisztia legszentebb szentségében valóban, igazán és lényegileg a mi Urunk Jézus Krisztus teste és vére az Ő lelkével és istenségével együtt van jelen, hogy kenyér egész anyagának /kenyér-substantia/ a testté, és a bor egész anyagának /bor-substantia/ a vérré történő átlényegülése megy végbe. Ezt az átlényegülést nevezi a római katolikus egyház az átlényegülésnek /transubstantiatio/. Továbbá vallom, hogy az egy színben /alakban/ is az egész, sérthetetlen /hiánytalan/ Krisztust és az igaz szentséget veszik magukhoz.

Állhatatosan ragaszkodom ahhoz, hogy létezik a tisztulás helye /tisztítótűz/, és hogy az ott fogvatartott lelkek a hívők közbenjáró imádsága által segítséget kapnak. Ugyanúgy azt is, hogy a szenteket, akik Krisztussal együtt uralkodnak, tisztelni kell, és őket segítségül kell hívni, hogy ők Isten előtt könyörögnek érettünk, hogy az ő relikviáikat tisztelni kell. Szilárdan állítom, hogy Krisztus képeit, a minden időben szűz Istenanya, valamint a többi szentek képeit az embereknek birtokolniuk kell, és maguknál kell tartaniuk, hogy azoknak a köteles tiszteletet és hódolatot be kell mutatniuk.

Azt is kimondom, hogy Krisztus az Egyháznak a bűnök elengedésének /búcsú/ teljhatalmát hátrahagyta, és azok gyakorlása nagy áldást hoz a keresztyén népre. A szent katolikus és apostoli római egyházat minden egyház anyjának és tanítójának ismerem el, valódi engedelmességet fogadok meg, és esküszöm a római pápának, aki Szent Péternek, az apostolfejedelemnek utódja és Krisztus helytartója a földön.

Éppenígy kétség nélkül elfogadok és vallok minden egyebet, amelyet a szent, törvényes és általános egyházgyűlések, mindenek előtt a tridenti szent gyűlés /és a Vatikán általános egyházgyűlései/ hagyományoztak, elhatároztak és kijelentettek, /különösen a római püspök elsőségéről, és az ő csalatkozhatatlan tanítói hivataláról./.

És éppenígy én is elítélek, elvetek és kárhoztatok mindent, ami ezzel ellentmondásban áll, és minden tévtanítást, amelyet az egyház elítélt, elvetett, és kárhoztatott. Ez az igaz katolikus hit, amelyen kívül senki sem menekülhet meg /nem üdvözülhet/, amelyet én itt szabadon megvallok, és amelyhez valóságosan ragaszkodom, ezt akarom bántatlanul és tisztán életem utolsó lehelteig, Isten segítségével állhatatosan megtartani és megvallani, és arról fogok gondoskodni, hogy amennyiben rajtam múlik, az alámrendetek, vagy azok, akikről való gondoskodás hivatalból reám bízott, szintén ehhez ragaszkodjanak, ezt tanítsák és prédikálják.

Ezt ígérem, fogadom és esküvel megerősítem. Úgy segítsen meg engem Isten, és Istennek ezek a szent evangéliumai.”

Megjegyzés: A /.../ jelek közé helyezett szövegrészeket a konzíliumok szent kongregációja toldotta be, és azóta a hitvallás letételénél ahhoz kell csatolni.

(A szöveg Neuner-Ross: „Der Glaube der Kirche i.d. Urkunden...” c. Műve alapján készült.)

Heidelbergi Káté, 80. Kérdés:

„Mi különbség van az Úr vacsorája és a római katolikus mise között?

Felelet: Az úrvacsora arról tesz nekünk bizonyosságot, hogy minden bűnünkre tökéletes bocsánatot nyerünk Jézus Krisztusnak amaz egyetlen áldozatáért, amelyet a keresztfán Ő maga egyszer vitt véghez (Zsid 7:27, 9:12, 25-28, 10:10, 12-14, Jn 19:30, Mt 26:28, Lk 22:19-20), és hogy mi a Szentlélek által Krisztussal egyesüljünk (1. Kor 6:17, 12:13, 10:16), aki most a maga valóságos testével a mennyekben az Atyának jobbján van (Kol 3:1, Zsid 1:3, 8:1-2) és azt akarja, hogy ott imádjuk Őt (Jn 4:21-24, 20:17, Lk 14:52, Csel 7:55-56, Kol 3:1, Fil 3:20, 1. Th 1:10). A mise ellenben azt tanítja, hogy az élők és a holtak bűnei nem bocsáttatnak meg a Krisztus szenvedéséért, hacsak érettük a misemondó papok naponként nem áldozzák meg Krisztust;és hogy Krisztus a kenyérnek és bornak színe alatt testileg jelen van és azért ezekben kell Őt imádni (Zsid 9:6-10, 10:19-31). Ezért a mise nem más, mint megtagadása Jézus Krisztus egyetlenegy áldozatának és szenvedésének, és kárhozatos bálványimádás.”

A Tridenti Zsinat megigazulással kapcsolatos átkai:

A katolikus egyház, mintegy válaszként a reformációra, a Tridenti Zsinaton 33 pontban (kánonban) fogalmazta meg a megigazulással kapcsolatos határozott állásfoglalását. Az

alábbiakban csak a leglényegesebbeket sorolom fel. (A saját kiegészítéseimet zárójelbe tettem, a könnyebb érthetőség végett. Ezek nem az eredeti dokumentum részei).

IX. Kánon: Ha valaki azt állítja, hogy az istentelen ember egyedül hit által igazul meg, olyan értelemben, hogy semmi másra nincs szüksége, ami hozzásegíti őt a megigazulás kegyelmének elnyeréséhez.. legyen átkozott.

XII. Kánon: Ha valaki azt állítja, hogy a megigazító hit nem más, mint bizalom Isten kegyelmében, mely által a bűn megbocsáttatik Krisztus érdeméért, vagy hogy egyedül ez a bizalom az, ami által megigazulunk, legyen átkozott.

XIV. Kánon: Ha valaki azt állítja, hogy az ember feloldozást nyer a bűnei alól vagy megigazul, ha meggyőződéssel hiszi, hogy feloldozást nyert vagy megigazult, vagy hogy valóban csak az igazul meg, aki hiszi, hogy megigazult, és hogy egyedül ezáltal a hit által nyeri el a megigazulást, legyen átkozott.

XXX. Kánon: Ha valaki azt mondja, hogy a megigazulás kegyelmének elnyerése után a bűn, vagy örök büntetéssel járó bűnösség (vagyis az a törleszthetetlen adósság, amellyel Istennek tartozunk a bűneink miatt) minden bűnbánatot tartó bűnösre nézve úgy eltöröltetik, hogy semmilyen ideiglenes büntetéssel járó tartozást (bünt) sem ezen a világon sem később a purgatóriumban nem kell törleszteni, mielőtt a menyország kapuja megnyílhatna, legyen átkozott.

XXIV. Kánon: Aki azt állítja, hogy az elnyert igazzá létel/megigazulás Isten szemében nem a jó cselekedetek által őrződik meg, sőt, hogy nem azok által növekszik (vagyis, hogy nem a jócselekedeteim miatt leszek egyre igazabb), hogy a cselekedetek önmagukban csupán az elnyert megigazulás gyümölcsei, de nem a igazabbá létel okai (vagyis nem azt a célt szolgálják, hogy általuk Isten előtt egyre igazabbá váljunk), legyen átkozott.